

1 Korintiërs 15: 35-49

In 1 Korintiërs 15, het hoofdstuk waar we zojuist een klein gedeelte uit gelezen hebben, behandelt Paulus de opstanding uit de dood. In de eerste verzen, vs. 1-11 heeft hij het vooral over de waarheid van de opstanding. Hij wijst onder andere op het aantal ooggetuigen die op het moment van schrijven nog in leven zijn. Zij zijn een levend bewijs van de waarheid van de opstanding.

In de tweede perikoop, vs. 12-34, behandelt hij de betekenis voor ons van de opstanding van Christus. *Indien Christus niet is opgewekt, dan immers onze prediking zonder inhoud, en zonder inhoud is ook uw geloof (14).*

En dan gaat Paulus vanaf vs. 35 uitleggen hoe, op welke manier, de doden in de toekomst weer levend gemaakt gaan worden. Ongetwijfeld zal Paulus met de vraag te maken hebben gekregen hoe hij denkt dat het mogelijk is, dat iemand die al jaren in het graf ligt weer tot leven zal kunnen komen. Hun lichamen zijn toch allang verteerd in het graf? Hooguit zijn er nog wat beenderen overgebleven. Je zou zeggen dat dit helemaal niet zo'n gekke vraag is, maar daar denkt Paulus duidelijk anders over. Hij noemt deze vragenstellers 'dwaas'. Paulus herinnert de Korintiërs aan de woorden van Jezus in Joh. 12:24: *als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft draagt hij veel vrucht.*

Moet je nu eens zien wat er met zo'n graankorrel gebeurt. Hij gaat de grond in als een kale korrel, maar kijk eens wat eruit groeit: een halm en een aar vol korrels. Je kent die korrel gewoon niet meer terug. Als je die kale korrel in je hand houdt denk je: het is onmogelijk. Het kan niet. Je kunt het gewoon niet voorstellen. Maar het gebeurt wel!

Als God nu aan zo'n graankorrel een nieuwe bestaansvorm kan geven, zou Hij dat dan niet kunnen bij gestorven mensen? Zou God hun niet een nieuwe, ongedachte, stralende bestaansvorm kunnen geven, die precies bij de mens past.

Die eigen, specifieke bestaansvormen zijn trouwens niet onderling verwisselbaar. Uit tarwezaad groeit nooit een tomatenplant en uit het zaad van een tomatenplant groeit evenmin tarwe. Uit elk zaad groeit een eigen, nieuwe bestaanswijze.

Op eenzelfde manier is er ook verschil tussen mensen, viervoetige dieren, vogels en vissen. Evenzo is er verschil tussen wat je op aarde tegenkomt en de hemellichamen. En ook de hemellichamen onderling verschillen. De zon, de maan en de sterren verschillen duidelijk van elkaar.

Datzelfde patroon van verscheidenheid vinden we ook terug bij de opstanding van de doden. Zoals er verschil is tussen het zaad en de plant die er uit voortkomt, zo zal er verschil zijn tussen ons lichaam dat begraven wordt en het lichaam dat opstaat.

Er wordt gezaaid in vergankelijkheid. Het lichaam dat begraven wordt is een vergankelijk lichaam. Daar weten we alles van. We merken het aan de rimpels in onze huid, we merken het dat we minder soepel worden, grijs haar krijgen of een leesbril nodig hebben. Ieder mens ervaart bij het ouder worden een geleidelijke aftakeling. En zodra we in onze omgeving met iemands overlijden te maken krijgen worden we onontkoombaar ook met onze eigen vergankelijkheid geconfronteerd. Wij mensen zijn zwak en sterfelijk.

Maar, zegt Paulus nu, we worden opgewekt in onvergankelijkheid. Onze nieuwe bestaanswijze zal niet worden aangetast door vergankelijkheid. We kunnen ons daar geen goede voorstelling van maken, de vergankelijkheid is zo nadrukkelijk aanwezig in ons bestaan, dat we het niet kunnen wegdenken. Maar wat wij niet kunnen wegdenken kan God wel wegwerken! Hij gaat onvergankelijk leven schenken! Een leven dat niet langer onderhevig aan aftakeling is. De hele eeuwigheid zullen we in de kracht van ons leven blijven. Onvoorstelbaar voor vergankelijke mensen.

Paulus gebruikt in het vervolg nog andere woorden voor het vergankelijke en onvergankelijke leven. Hij noemt het begraven worden 'zaaien in oneer'. Ouder worden, aftakelen en steeds afhankelijker worden kan als zeer vernederend worden ervaren. En dat geldt helemaal voor de dood. De dood is niet mooi, en die hoeven we ook niet mooi te maken door over een mooie dood te spreken. De dood is de grootste vernedering die een mens kan worden aangedaan.

Maar dat blijft niet zo. Het wordt anders. We worden gezaaid in oneer, maar we worden opgewekt in heerlijkheid. De dood is het toppunt van zwakheid, maar we worden opgewekt in kracht. Van het Griekse woord dat Paulus gebruikt voor kracht is ons woordje dynamiet afgeleid.

Het 44^e vers moet ik wel even verduidelijken. Paulus zegt dat er een natuurlijk lichaam wordt gezaaid en een geestelijk lichaam opgewekt. Letterlijk gebruikt Paulus voor natuurlijk lichaam een 'zielig' lichaam. Niet zielig zoals wij dat woord kennen als synoniem van triest, verdrietig, maar een lichaam dat door de ziel gestempeld is. Wij hebben onder invloed van het Griekse denken het lichaam en de ziel van elkaar gescheiden. De bijbel doet dat niet op die manier. Van Adam wordt gezegd in Gen. 2

dat hij een levende ziel werd. Niet dat hij een levende ziel kreeg. De mens krijgt geen ziel, hij is een ziel. Vroeger sprak men bij kerken niet over ledental, maar over zielental. In Bijbelcommentaren wordt van Noach gezegd dat hij en zijn acht zielen zijn gered van de zondvloed. Dat wil niet zeggen dat hun lichamen niet gered werden. De hele mens werd gered. Acht zielen zijn acht personen. En het zielental van kerken bestond uit hele mensen, niet uit zielen zonder lichamen. Het 'zielige' lichaam is een lichaam dat van Adam afstamt. Dat 'zielige' lichaam is sterfelijk. Maar het lichaam dat van de tweede Adam afstamt is geestelijk. Ook dat betekent niet dat we na de opstanding een geest zonder lichaam zullen zijn. Nee, we zullen na de opstanding met huid en haar gekarakteriseerd worden door de Geest die levend maakt en daarom onvergankelijk zijn. We zijn van hemelse kwaliteit zoals Jezus na z'n opstanding van hemelse kwaliteit is. Jezus stond lichamelijk op met een geestelijk lichaam.

Daar mogen we naar uitkijken. Dat is onze toekomst. Dat betekent helemaal niet dat we moeten uitzien naar de dood. De bijbel kent geen doodsverlangen. De dood wordt in de bijbel nooit als iets moois voorgesteld. Maar ze leert wel om verlangend uit te zien naar het einde van de dood. Als de dood zal zijn verzwolgen in de overwinning.

Als onze Heiland verschijnt zullen de doden opstaan en zij zullen voor altijd bij de Heer mogen zijn. Dan gaat vs. 49 in vervulling: zoals wij het beeld van de stoffelijke Adam gedragen hebben, zullen we dan het beeld van de hemelse tweede Adam dragen. We zullen als Jezus, onze opgestane Heer zijn.

Wat zal de wereld mooi zijn op die dag!

AMEN